

Lukemisto

RÄKÄČŸ HARAKKA

Matti Pirhonen

Olipa kerran harakka. Ulkonävöltäh še oli aivan šamanmoini kuin muutki harakat: pitkä häntä, tylčät šiivet ta šuuri n'okka. Še oli aina iäneššä ta pakasi äijän olovista ta vielä enämän olomattomista aseistaki. Še aina lupasi ruatua mitänih tärkietä ta uutta, vain vähän ajan piästä unohti lupaukšeh.

– Nyt mie meinuan luatie ičelläni oikein ka-aunehen ta lämpimän pešän, harakka kehahti kerran nuapurillah. – Šeinät rakennan pa-akšušta rišušta, lattiella kuvon ka-aunehet kirjavat matot. Šemmoista pešyä ei ole vielä yhelläkänä harakalla.

Harakka niin ihaštu šunnitelmihis, jotta aštietki jätti pešömättä ta läksi lentelömäh pešältä pešällä.

– Meinuan luatie ičelläni oikein ka-aunehen ta lämpimän pešän, še räkätti nuapuriloillah ta kerto tarkkaseh mimmoni šiitä pešästä tulou.

– Onnekši olkoh, onnekši olkoh, nuapuriharakat toivotettih hänellä mäneššyštä ta iče ihmeteltih keškenäh: – Onpa šiinä tarmokaš harakka! Tuommosen pešän rakentau ičelläh.

Vain eipä šiitä pešästä mitänä tullun, šentäh kun tämä harakka ei ollun pieneštä šuaten tottun mitänä työtä ruatamah. Kieltäh še kyllä šuatto piekšyä. Yritti še rakentuaki, vain ihan alušša jo kylläšty šiih työh ta jätti kešen koko homman.

Vähäsen ajan piästä harakalla pällähti piäh uuši ajatuš. Še tuaš läksi lentelömäh pešästä toiseh ta räkätti kaikkien kuullen:

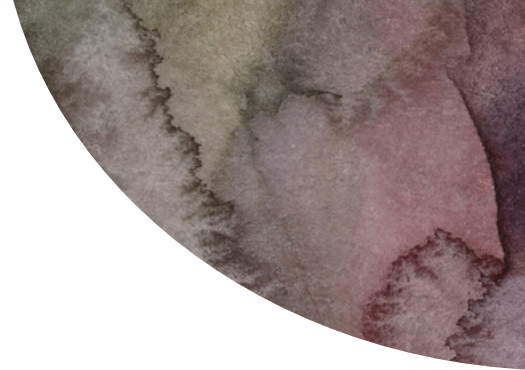
– Mie ajattelen ommella ičelläni šemmosen turkin, jotta šiinä ei tule kylmä talvipakkasel-laki. Šilloinhan miula šemmosešša turkissa ei ni tarviče pešyä.

Ta harrakka tuaš tarkkah toimitti kaikilla nuapuriloillah mimmoni šiitä turkista piti tulla.

– Hyvähän še šemmoni turkki olis, tuaš myönnyttih nuapurit.

– Kuin vain še turkki tulis valmehekši, epyäli eräš.

– Miekö en šua šitä valmehekši? kokonah kiivaštu harakka. – Mie olen šemmoni harakka, jotta šuatan luatie kaikkie mitä vain tahon.

Vain ei tullun tolkkuo šiiä turkistaki, eihän harakalla riittän käršivällisyyttä lopettua šeki työ. Hiän kerkisi vain hankkie nipun pukin karvua ta šiih šiiä tuaš jätti koko turkkihommah.

Harakka oli niin ihaštun iččeheš, jotta ei huomannun mitein nuapuripešissä alettih nakrua häntä, avošuuta. Še vain lenteli päivät piäštäh ta aina oli iäneššä. Erähän kerran še lentyä liepšahti vanhan variksen pešällä ta alko tuaš kehuo:

– Nyt mie piätin luatie ičelläni kevyäkši komiet kenkät. Niistä tulouki šemmoset šolki-kenkät, kumpasissa on no-oin korkiet kannat, eikä šemmosie kenkie toisilla harakoilla ole ijäššäh ollun.

– Lopeta tuo kerškumiseš, vanha varis ärähti. – Aina šie vain meinaut, ajattelet ta piätät, vain et šua valmehekši mitänä. Olis parempi još pitäsit pešäš šiivošša etkä lentelis tyhjje höpisömäššä.

Harakka enšin ällisty, vain šiiä šiiänty tuommosešta šuorašta pakinašta. Šehän piti iččieh tuhattaiturina. Vain nyt tuo vanha varis šanoki, jottei še konšana ollun šuanun mitänä aikah. Harakka heilahutti vihasešti pitkyä häntyäh ta liehahti lentoh hyväštelömättä varista.

– Kehu vähemmän ta rua enemmän, kuuli še männeššäh vanhan variksen rämisövän.